

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Kryslové a soudců Mgr. Jiřího Novotného a Mgr. Jiřiny Hronkové ve věci

žalobce: **R[redacted] H[redacted]**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Ladislavem Ejemem
sídlem Eliášova 998/12, 470 01 Česká Lípa

proti
žalované: **CONTINENTAL CARGO CARRIERS TRUCKING, s. r. o.,**
IČO 27961729, sídlem Petra Chelčického 1938, 356 01 Sokolov
zastoupená advokátem JUDr. Janem Kollárem
sídlům Obce Ležáky 972/1, 356 01 Sokolov

o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Sokolov ze dne 2. 10. 2017, č. j. 12 C 54/2015-289, ve spojení s usnesením Okresního soudu Sokolov ze dne 3. 10. 2017, č. j. 12 C 54/2015-292

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení částku 12 923,69 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalované JUDr. Jana Kollára, advokáta se

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Černá.

sídlem Obce Ležáky 972/1, Sokolov.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu na určení, že okamžité zrušení pracovního poměru žalovanou ze dne 13. 1. 2015, dané žalobci, je neplatné (výrok I.), uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), vyčíslenou v doplňujícím usnesení částkou 66 372 Kč, a dále zavázal žalobce k náhradě nákladů zálohovaných státem (za znalečné) v částce 700 Kč České republice do pokladny Okresního soudu Sokolov do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Na základě provedených důkazů, zejména z výsledku dechové zkoušky, svědeckých výpovědí F ■■■■■, S ■■■■■, R ■■■■■ B ■■■■■, O ■■■■■ H ■■■■■, lékařských zpráv a znaleckého posudku MUDr. Jany Vítkové, měl soud za prokázanou existenci skutku, jenž byl použit k okamžitému zrušení pracovního poměru žalobce, a za naplněné shledal i všechny zákonné formální předpoklady k ukončení pracovního poměru se zaměstnancem tímto způsobem. Nákladové výroky vycházely z úspěchu žalované v řízení, proto povinnost k náhradě nákladů mezi účastníky byla podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. uložena neúspěšnému žalobci, který byl dále zavázán i k náhradě nákladů státu (znalečného) s odkazem na ust. § 148 odst. 1 o. s. ř.
2. Ve včasném odvolání vyjádřil žalobce nesouhlas s tímto rozhodnutím. Setrval na stanovisku, že v době provedení dechové zkoušky nebyl pod vlivem alkoholu a zranění v obličeji si způsobil pádem z vozidla, z důvodu ztráty rovnováhy po vytržení madla na dveřích kabiny pro řidiče, k němuž došlo při nastupování do vozidla ve stavu plné střízlivosti žalobce. Dechová zkouška, které se skutečně podrobil, představuje pouze podpůrný (orientační) důkaz, a nedošlo-li k odběru krve a vyšetření žalobce na alkohol tímto způsobem, nelze najisto prokázat přítomnost alkoholu v krvi žalobce v době rozhodné. Závěry znaleckého posudku MUDr. Jany Vítkové jsou hypotetické, důkazně nepodložené, když znalkyně pro nedostatek podkladového materiálu ani nemohla dojít k právně relevantním zjištěním. Znalkyně nakonec ani nevyloučila, že ke zranění žalobce v obličeji, došlo způsobem popsáným žalobcem. Pro nepřesvědčivost závěrů znaleckého posudku žádal žalobce provedení revizního znaleckého posudku, a pokud soud uplatněnému návrhu nevyhověl, zatížil řízení vadou, která by mohla vést k vydání nesprávného rozhodnutí ve věci. Výpovědi svědků, kteří popisovali, že žalobce nadměrně popíjel alkohol předcházející večer před dechovou zkouškou a že vykazoval ve svém projevu silnou podnapilost, respektive že takové projevy u něho přetrvávaly i při dechové zkoušce, považoval žalobce za nevěrohodné a nepodložené. Žalobce popřel, že by si způsobil poranění obličeje pádem v opilosti na podlahu, jak popsal jeden ze svědků. Nevěrohodnost svědků je založena vztahem k zaměstnavateli či osobní vazbou na pana I ■■■■■ – ■■■■■ firmy. Žalobce odkázal i na skutečnost, že po úrazu mu byla vystavena pracovní neschopnost a jako její důvod byl uveden pracovní úraz. S uvedenou argumentací navrhl žalobce změnu rozsudku soudu prvního stupně na vyhovění žalobě a přiznání mu náhrady nákladů řízení.
3. Žalovaná, která se ztotožnila s odůvodněním napadeného rozsudku, navrhla jeho potvrzení a přiznání ji náhrady nákladů odvolacího řízení.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a řízení mu předcházející (ust. § 212, § 212a o. s. ř.) a po projednání věci dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Posuzovanou věc je třeba, vzhledem k tomu, že žalobci bylo okamžité zrušení pracovního poměru doručeno dne 13.1.2015, řešit podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění platném do 30.9.2015.
6. Podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může okamžitě zrušit pracovní poměr jen výjimečně, a to pouze tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem.

7. Podle ustanovení § 60 zák. práce okamžité zrušení pracovního poměru musí zaměstnavatel i zaměstnanec provést písemně, musí v něm skutkově vymezit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným, a musí je ve stanovené lhůtě doručit druhému účastníku, jinak je neplatné; uvedený důvod nesmí dodatečně měnit.
8. Z citovaných ustanovení vyplývá, že důvod okamžitého zrušení pracovního poměru musí být v písemném okamžitém zrušení pracovního poměru uveden tak, aby bylo zřejmé, jaké jsou skutečné důvody, které vedou druhého účastníka pracovního poměru k tomu, že rozvazuje pracovní poměr, aby nevznikaly pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit, tj. který zákonný důvod okamžitého zrušení pracovního poměru uplatňuje, a aby bylo zajištěno, že uplatněný důvod nebude možné dodatečně měnit. Ke splnění hmotněprávní podmínky platného okamžitého zrušení pracovního poměru je tedy třeba, aby důvod okamžitého zrušení pracovního poměru byl určitým způsobem konkretizován uvedením skutečností, v nichž účastník spatřuje naplnění zákonného důvodu tak, aby nemohly vzniknout pochybnosti, ze kterého důvodu se pracovní poměr okamžitě zrušuje.
9. Při úvaze, jakým způsobem má být důvod okamžitého zrušení pracovního poměru konkretizován tak, aby byly splněny požadavky vyplývající z ustanovení § 60 zák. práce, je třeba mít na zřeteli, že ustanovení § 55 odst. 1 zák. práce vymezuje jen skutkové podstaty pro okamžité zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele. K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě posoudit, zda okamžité zrušení pracovního poměru je platným právním úkonem, je potřeba zjistit, zda nastaly takové skutečnosti, které právní norma předpokládá jako důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru. Z důvodu uvedeného v ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce může zaměstnavatel okamžitě zrušit pracovní poměr tehdy, jestliže zaměstnanec svým konkrétním zaviněným jednáním porušil pracovní kázeň zvláště hrubým způsobem. Důvod okamžitého zrušení pracovního poměru proto musí být uveden nejen tak, aby bylo zřejmé, který z důvodů uvedených v ustanovení § 55 odst. 1 zák. práce byl uplatněn, ale současně takovým způsobem, aby bylo nepochybné, v jakém konkrétním jednání zaměstnance je spatřován; jen taková konkretizace použitého důvodu po skutkové stránce zajišťuje, že nevzniknou pochybnosti o tom, z jakého důvodu byl se zaměstnancem okamžitě zrušen pracovní poměr, a že důvod nebude možné dodatečně měnit. Skutečnosti, které byly důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru, přitom není potřebné rozvádět do všech podrobností, neboť pro neurčitost a nesrozumitelnost projevu vůle je okamžité zrušení pracovního poměru neplatné jen tehdy, kdyby se nedalo ani výkladem projevu vůle zjistit, proč byl pracovní poměr okamžitě zrušen. Výklad projevu vůle může směřovat jen k objasnění jeho obsahu, tedy ke zjištění toho, co bylo skutečně projeveno. Pomocí výkladu projevu vůle nelze nahrazovat nebo doplňovat vůli, kterou účastník v rozhodné době neměl nebo kterou sice měl, ale neprojevil ji (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21.11.1996 sp. zn. 2 Cdon 198/96, uveřejněný pod č. 35 v časopise Soudní judikatura, roč. 1998, a obdobné věci se týkající rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14.10.1996 sp. zn. 3 Cdon 946/96, uveřejněný pod č. 29 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1997 nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 21Cdo 1789/2003).
10. Neurčitost projevu vůle nelze předem považovat za neodstranitelnou pomocí jeho výkladu. Závěru o tom, že projev vůle je neurčitý (a že právní úkon, k němuž projev vůle směřoval, je pro neurčitost neplatný), musí vždy předcházet výklad projevu vůle. Projev vůle je totiž neurčitý, jen jestliže ani jeho výkladem nelze odstranit všechny pochybnosti o jeho obsahu.
11. Vzniknou-li pochybnosti o určitosti projevu vůle, pokusí se soud - jak vyplývá z výše uvedeného - vždy odstranit tuto vadu výkladem projevu vůle; vychází přitom z výsledků dokazování a přihledne též ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
12. Není-li možné provést výklad písemného projevu vůle jen na základě listiny, v níž je obsažen (obsahu písemného okamžitého zrušení pracovního poměru), je třeba zabývat se zejména tím, za jakých okolností žalovaný projev vůle směřující k rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením učinil a zda za těchto okolností bylo mezi účastníky zřejmé, proč žalovaný přistoupil k

tomuto rozvázání pracovního poměru. Při výkladu projevu vůle není významná samotná existence skutečností, které by jinak mohly být způsobilým důvodem pro rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením (pomocí výkladu projevu vůle nelze nahrazovat neprojevenou vůli), ale jen zjištění takových objektivních okolností existujících v době doručení okamžitého zrušení žalobci (neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru je třeba posuzovat podle stavu existujícího v době doručení okamžitého zrušení pracovního poměru žalobci), za kterých byl projev vůle vůči žalobci učiněn a z nichž lze na obsah vůle písemným projevem vyjádřené objektivně usuzovat. Jen v případě, kdyby ani pomocí výkladu projevu vůle provedeného na základě výsledků dokazování a všeho, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, nebylo možné spolehlivě a přesně zjistit to, co bylo po skutkové stránce důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru, šlo by o neurčitý projev vůle a o neplatný právní úkon, k němuž takto vadný projev vůle směřoval.

13. K okolnostem, které vyšly najevo později (např. až v průběhu vedeného soudního sporu) zásadně přihlížet nelze.
14. Z hlediska určitosti důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru by proto mohlo být významné zjištění, zda vědomost o tom, v jakém konkrétním jednání žalobce spatřoval žalovaný zaměstnavatel porušení pracovní kázně zvlášť hrubým způsobem, získal žalobce jiným způsobem (např. z ústního sdělení některého z vedoucích zaměstnanců zaměstnavatele) bezprostředně v souvislosti s doručením okamžitého zrušení pracovního poměru (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 4883/2010, 21 Cdo 4761/2014).
15. Uvedené právní závěry vychází z ustálené soudní judikatury (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 2 Cdon 198/96, 21 Cdo 2999/2000, 21 Cdo 2374/2000, 21 Cdo 1789/2003, 21 Cdo 1229/2014).
16. Uplatněné okamžité zrušení pracovního poměru nelze považovat za neurčité (za nedostatečně skutkově vymezené), neboť se z něho podává, že zaměstnavatel končí pracovní poměr se žalobcem, v pracovní pozici ■■■■■, pro porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahující se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem (ust. § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce), pro zjištění podnapilosti žalobce před započítáním jízdy s nákladním vozidlem (podle špatné koordinace těla a komunikace) a přítomnosti alkoholických látek v těle žalobce na základě provedeného testu na alkohol. Ostatně žalobci vytýkaný skutek je znám, neboť ví o tom, že byl podroben dechové zkoušce dne 12.1.2015 na sběrném místě v Oostende (časový údaj a popis místa, v němž došlo k vytýkanému jednání, jsou v okamžitém zrušení pracovního poměru vymezeny) a byla mu zakázána jízda s nákladním vozidlem. Nakonec, jak sdělila ve svědecké výpovědi S■■■■ P■■■■■, žalobce měl být seznámen s důvody okamžitého zrušení pracovního poměru i při předání mu tohoto opatření.
17. Podle ust. § 106 odst. 4 písm. e) zákoníku práce zaměstnanec je povinen nepožívat alkoholické nápoje na pracovišti zaměstnavatele a nevstupovat pod jejich vlivem na pracoviště zaměstnavatele. Uvedený zákaz je obsažen i v pracovním řádu zaměstnavatele (bod 38) s tím, že jeho porušení je považováno za hrubé porušení pracovní kázně. Zákaz požívání alkoholických nápojů řidiče před jízdou vyplývá i z dalších zákonů, zejména ve vztahu k silniční přepravě, respektive jedná se o notorietu každému známou. Z provedeného dokazování rovněž vyplynulo, že žalobce byl v tomto směru žalovaným proškolen, jak je zřejmé ze všeobecných zásad bezpečnosti práce, které zakazují požívání alkoholu před výkonem práce řidiče, jakož i v jeho průběhu.
18. Řidič nákladního tahače s návěsem je bezesporu osobou vykonávající činnost, při níž by mohlo dojít k ohrožení života a zdraví či k poškození majetku, jež nesmí požívat alkoholické nápoje při výkonu této činnosti nebo před jejím započítáním. Taková osoba je povinna se podrobit orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření na požití alkoholu, pokud se lze důvodně domnívat, že tomu tak je. Odmítne-li uvedená osoba podrobit se vyšetření (ust. § 16 zákona č. 379/2005 Sb.), hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu (nebo jiné návykové látky).

19. Úprava obsažená v zákoně č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými alkoholem a jinými návykovými látkami, má zvýšit ochranu bezpečnosti osob a majetku a zvýšenou měrou umožnit identifikaci rizikového jednání těch osob (tj. právě i řidičů), jež vykonávají činnost, při níž by mohlo dojít k ohrožení života či zdraví nebo k poškození majetku. Nepostupoval-li zaměstnavatel podle tohoto zákona, neznámá to, že nelze hledět na podnapilého řidiče jako na osobu, která před jízdou vykazovala známky ovlivnění alkoholem, s těmi právními důsledky, které zákon s takovým jednáním spojuje, tj. včetně důsledku v oblasti pracovního práva, jako je například možnost skončení pracovního poměru se zaměstnancem okamžitým jeho zrušením.
20. Na skutečnost, že došlo k požití alkoholu řidičem před započatím jízdy, lze objektivně usuzovat především ze zjištění množství (hladiny) alkoholu v krvi řidiče, ale není-li tento údaj k dispozici, je možné a nutné stav vylučující způsobilost řidiče k vykonání jízdy vyvodit též ze souhrnu ostatních okolností, které jízdě předcházely, například z druhu a množství alkoholických nápojů požitých řidičem před jízdou, z doby, kdy a v jaké délce k požívání alkoholu došlo, z celkového projevu chování řidiče před jízdou, ze seznání známek požití alkoholu a podnapilosti řidiče a jiné. Vedle svědeckých výpovědí, lékařských zpráv či znaleckého posudku, může být jedním z důkazů, jímž lze prokázat stav požití alkoholu též výsledek dechové zkoušky, zejména pokud tato zkouška byla provedena přístrojem, který umožňuje kvantifikovat množství požitého alkoholu. Výsledek dechové zkoušky není možné bez dalšího odmítnout jen z důvodu, že přístroj, na kterém byla zkouška provedena, je zatížen určitou nepřesností, pokud výsledek odpovídá ostatním důkazům. Dechovou zkoušku detekční trubičkou nelze proto ignorovat, neboť se jedná o jeden z právně relevantních důkazů, který zaměstnavatelé ve vztahu k zaměstnancům běžně provádí, byť mu lze přiznat toliko význam podpůrného (orientačního) důkazu.
21. Provedeným dokazováním bylo spolehlivě prokázáno naplnění skutku užitého k okamžitému zrušení pracovního poměru se žalobcem. Ze shodných výpovědí dalších F. S. a R. B. vyplývá, že žalobce ve večerních hodinách dne předcházejícího příkazané jízdě nadměrně a v delším časovém úseku požíval alkohol (rum pivo, víno rakiji), byl silně opilý, opakovaně upadl a krvavě se zranil v obličeji a musel být vecpán do kabiny svého nákladního vozidla, neboť nebyl schopen jisté chůze. Oba svědci popsali uvedený skutek z pozice přímého pozorování jednání žalobce, svědek B. zvedal žalobce po pádu a také ho „dal“ do jeho nákladního vozidla. Svědek O. H. sdělil, že ve stanovený čas vozidlo žalobce neodjelo, musel žalobce vzbudit bušením do dveří kabiny, přičemž zjistil, že je podnapilý, proto za přítomnosti svědků, po dalších dvou hodinách, kdy se žalobce bránil kontrole, provedl dechovou zkoušku detekční trubičkou, která zezelenala, pročež byl žalobci zakázán výkon práce. Uvedené skutečnosti, jež se týkají provedení a výsledku dechové zkoušky, tj. zjištění požití alkoholu z jeho projevu a chování a zejména z měření detekční trubičkou, potvrdili v písemném prohlášení belgičtí zástupci firmy Continental Cargo Carriers v Oostende, kteří byli přibráni k provedení dechové zkoušky M. T. a Ch. I. Zpochybňuje-li žalobce, že detekční trubička, založená ve spise, není tou, která byla užita k dechové zkoušce, postačí jako podpůrný důkaz, pokud svědci potvrdí, že dechovou zkouškou bylo zjištěno požití alkoholu řidičem.
22. Rozhodné skutečnosti ve svědecké výpovědi O. H. ohledně stavu žalobce před jízdou a ve vztahu k okolnostem, za nichž byla provedena dechová zkouška u žalobce a s jakým výsledkem, jsou plně potvrzeny prohlášením M. T. a Ch. I., přičemž z ničeho nevyplývá důvod pro jejich zpochybnění.
23. Skutečnost, že slyšení svědci jsou zaměstnanci žalovaného zaměstnavatele, nemůže sama o sobě znevěrohodnit podané výpovědi. Nelze pak přehlédnout, že se nejedná o hodnocení nějakého jednotlivého a osamoceného důkazu, ale o popis skutku – zahrneme-li rovněž vyjádření belgických zástupců firmy – pěti osob, jež shodně konstatují stav podnapilosti žalobce v době rozhodné. Tato skutečnost je potvrzena i výsledkem dechové zkoušky provedené před jízdou u

žalobce zaměstnavatelem, která prokázala alkohol v dechu žalobce. Pokud se žalobce bránil tvrzením, že ke zranění v obličeji došlo při pádu ze schůdků do kabiny řidiče nákladního vozidla, jeho obrana byla vyvrácena znaleckým posudkem MUDr. Jany Vítkové, který stanoví, že po zhodnocení spisové a zdravotnické dokumentace, jakož i po provedené rekonstrukci ze dne 7. 4. 2017, se znalci vznik poranění v obličeji žalobce, jím popsaným mechanismem, jeví jako velmi nepravděpodobný. Při rekonstrukci pádu předvedl žalobce, že k jeho poranění došlo pádem obličeje na kovové schůdky při sklouznutí nohy ze třetího schůdku a po utržení madla dveří držného v jeho levé ruce. V takovém případě by podle znalce došlo k nárazu obličeje na kovový schůdek v intenzitě, že by s velkou pravděpodobností došlo ke vzniku tržné rány, rozsáhlému krevnímu výronu a případně i ke zlomenině některé z obličejových kostí či k poškození chrupu, což objektivně nenastalo, jak vyplývá ze zdravotnické dokumentace žalobce, a tato skutečnost není ani žalobcem tvrzena. V případě, že by pak došlo při tomto pádu pouze k tečnému zasažení obličeje o kovový schůdek, nelze předpokládat, že by došlo ke vzniku mnohočetných plošných oděrek, jež byly u žalobce zjištěny, a to jak vpravo na obličeji, tak i vlevo na čele. Gumový práh kamionu, ani oblé hrany v okolí kovových schůdků, nejsou předměty způsobilé ke vzniku plošných a mnohočetných oděrek zjištěných v obličeji žalobce. Podle znalce, naopak poranění žalobce odpovídá pádu na podlahu po zakopnutí o zvýšený práh, jak je popsán ve svědecké výpovědi R. B. Znalecký posudek znalkyně MUDr. Jany Vítkové za pomoci teoretického propočtu hladiny alkoholu v krvi dovozoval také přítomnost alkoholu v krvi žalobce k době provedení dechové zkoušky.

24. Pokud žalobce tvrdil, že k úrazovému ději došlo v důsledku vytržení madla z dveří do kabiny řidiče kamionu při nastupování do vozidla s následným pádem, tak i toto tvrzení zůstalo neprokázáno. Z předávacího protokolu předmětného vozidla k době rozhodné nevyplývá, že by vozidlo bylo poškozeno tímto způsobem či vykazovalo nějakou závadu v tomto směru. Ostatně žalobce k tvrzené skutečnosti nevedl nijaký důkaz.
25. Lze proto uzavřít, že je naprosto prokázána existence skutku, z něhož vychází okamžité zrušení pracovního poměru se žalobcem, četnými důkazy různého druhu, jimiž je nastolen ucelený, přesvědčivý a nezpochybnitelný shora přijatý skutkový závěr, neboť všechny zmíněné důkazy (bez výjimky) shodně potvrzují argumentaci užitou zaměstnavatelem žalobce. Není žádného důvodu pochybovat o správnosti přijatého skutkového závěru.
26. Odvolací řízení nebylo potřebné doplnit revizním znaleckým posudkem, neboť skutkový stav věci byl dostatečně prokázán a odvolací soud neměl pochybnost o správnosti předestřených znaleckých závěrů. Za dostatečné lze považovat, že na námitky žalobce reagoval soud prvního stupně provedením výslechu znalce, který své závěry před soudem obhájil.
27. S ohledem na sdělené odvolací soud postupem podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný a zákonný, včetně nákladového výroku s odkazem na úspěch žalované v řízení, které proto náleží podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. plná náhrada nákladů řízení.
28. Rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení vychází z ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když plně úspěšné žalované byla přiznána náhrada těchto nákladů ve výši 12 923 Kč, jež sestává z náhrady nákladů odměny za právní zastoupení žalované advokátem za tři úkony právní služby (vyjádření k odvolání, dvě účasti při odvolacím jednání) po 2 500 Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb.), tj. v částce 7 500 Kč, z náhrady tří režijních paušálů 900 Kč, z náhrady cestovného 2 280,70 Kč a z náhrady 21 % DPH z tohoto plnění 2 242,95 Kč. Lhůta k zaplacení této platební povinnosti byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Černá.

doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 23. května 2018

JUDr. Alena Kryslová v. r.
předsedkyně senátu